

Превод руске поезије – Анђелко Заблаћански

ВЛАДИМИР НАБОКОВ

(1899-1977)

ЗАБОРАВИЋЕШ

Заборавићеш ме. Заборавићеш и ову ноћ
кô овај црни врт, кô талас што у даљама пљусне
и небом тмину над сјајем месеца згусне...
Но – нећеш бити срећна – слутње чујем моћ.

Можда грешим. Само сам песник, у ствари
превртљиви пријатељ тугама пролазним,
безбрижни сањар у радостима кратким,
уметник који исто за таму и светлост мари.

Али, слутње су врло надахнућу сличне:
та горчина у мом гласу потиче од презира!
Зато, твој пут је прави, јасан, без немира:
те сенке, те магле – моје су визије невичне.

На крају, предосећам: живећеш тихо, лепо –
све док се у теби ватра чежње не пробуди,
но тад, ниједном звездом нећеш таћи сјај луди,
као кад сам те ја светлошћу обасипао слепо.



ДА БУДЕМ СРЕЋАН

Да будем врло срећан и јак
шта треба срцу мом? Мало тога...
Волим све – звери, дрвеће, Бога,
у подне зраке, у поноћ мрак.

И на рубу непостојања
кажем: у души кад беше пакао:
певао сам, а ако сам плакао –
биле су то сузе дивљења.

СЛОБОДА ЈЕ У САМОЋИ

Из самоће слобода гледа
и слат у сновиђењима.
Звезду, пахуљу, капљу меда,
сакрићу у стиховима.

И умирем сваконоћно,
па се јавим васкрсењем.
Ново јутро је рајски росно,
драгуљ у дану потоњем.

САЊАО САМ ТЕ

Сањао сам те тако често, давно тако,
много година пре нашег сусрета
сâм – док ноћ је улазила у собу лако
и свећа жмиркала поред кревета.

Књигу љубави, над Невом измаглице,
о спокоју ружа и магли изнад мора,
листао сам у свему слутећи твоје лице,
у стиху занесено чистом као зора.

Млади дани моји, опојни земаљски сни,
тренуци који магично звоне у сјају,
изгледају јадно, кô муве што у опсени
по уљаном платну и ћилибару падају.

Звао сам те, чекао. Годинама лутао
стеновитим обронцима над животом.
У горким часовима твој лик сам нашао
у стиху песнички занесено чистом.

А сад, на јави, пред мене си стала
и ја се сујеверно свега сећам јасно:
како су те предвидела сва огледала,
тачно у свему дубоко сагласно.

ВЛАДИМИР МАЈАКОВСКИ
(1893-1930)

ОДНОС ПРЕМА ГОСПОЋИЦИ

Само вече је одлучило –
да се нас двоје пожудама дамо.
Мркли је мрак
и нико нас не би видео.

Но, ја сам јој се стварно поклонио,
истински,
пред њом се савио
и рекао јој као добар родитељ:
„Врло је стрма литица страсти,
молим вас
склоните се.
Одмакните се,
молим вас.“

ИЗ СВЕГ ГЛАСА

IV

Глуви је час, већ је два, легла си сигурно.
Сребрним оком ноћ те гледа с Млечног пута.
Не журим, нисам муња у време одурно,
Не будим те и зла ми мисао тобом не лута.

Кажу, изгред је завршен неповратно,
љубавни брод се разбио о суштину.
С тобом све је извесно, прорачунато,
Исте наше муке уденуте у истину.

Погледај, свет је уронио у тишину,
у звезданој ноћи као данак белој;
тад устанеш да објасниш ведрину
вековима, историји, васиони целој.

*(Једна од многобројних недовршених песама,
писана од 1927. до 1930)*

АНА АХМАТОВА

(1889-1966)

ВЕШТИЦА

Не, принче, нисам та
Жена из лепоте твог вида!
Одавно моја уста
Не љубе – бају с мало стида.
Не мисли да у трансу
Болом, тугом сам измучена;
Чуј беду у мом гласу,
Таквом сам занату учена.

Могу те научити
Да чиниш чуда свакојака.
Свака ће твоја бити –
Жена храбра или нејака.

Славу хоћеш? Имам је.
За савет онда питај мене;
Само, ово замка је:
Без радости, светла, без сене.

Но, сад пођи у дом свој.
Не размишљај о сусрету овом,
А за грех твој, драги мој,
Одговараћу пред Господом.

(1915)

ОЛГА БЕРГОЉЦ

(1910-1975)

РОМАНСА

Лутам цвилећи градом
мелодију песме ми незнане;
овде сам се опростила с тобом,
а осврнух се жеље неспутане.

И сретох тад поглед твој, неспокој,
што мирише плимом незгоде,
а град сав у прашини цветној
и младих листова пуних воде.

Свега се одричем — нек се смеју,
подсмех трпети није лако,
али за још један додир очију
одлазећег вредно је и те како.

ВЛАДИМИР СКВОРЦОВ

(1954)

НЕШТО ВИШЕ

Твоја љубав је моја снага
И кô што без воде све вене,
Тако и ја без тебе, драга,
Јер нешто више си од жене.

Срећу си ми дала до краја,
Њену суштост што кô сунце сја,
Мени седом део земног раја,
Нешто више него што сам ја.

Духовне жеђи јаче нема,
Знају истине свих доброта;
Живети заједно без дилема,
Нешто је више од живота.

ЈЕСЕН НА СЕЛУ

Мрзне мокри сеоски пут
од шинских кола у ранама.
Барице окувао лед љут,
дичећи се својим силама.

Заруменили се јавори
као на бини сеоски хор;
уз њих у ватри кô да гори:
увис пропет зелени бор.

А јелке – као девојчице
шминкају се природе током,
и ињем боје трепавице,
пред огледалом потоком.

Скривена негде у близини
млада топола није своја,
сва трепери, јер сни јелини
не дају јој мира ни спокоја.

Под кором леда шкрипи пут
и небо иза реке бледи.
Родни праг, родитељски скут,
вечера, пећ, благи погледи.

ЗИМА НА СЕЛУ

Мраз је ињем оденуо брезе
кô кад сунце заискри мермером.
Афродиту у крошњи јој везе,
а сву реку покрио је стаклом.

Корачам путем добро ми знаним.
Чујем душом сеоске мотиве.
Боровима у низу поглед храним,
задржим дах — а они оживе.

Иза угла — видим — моје село
из тишине преда ме израња,
обукло децембарско одело
и чини ми се — нешто сања.
Не примети да низ брдо лако
песник иде с речне поледице,
сав радостан и усьићен јако,
прстима гужва своје рукавице.

С осмехом гледам: храбро је неко
бацио капу на снег даље од кућа,
док спавају шинска кола преко
залеђене ограде од пружа.

Низ падину румених образа,
у таласу светла ведрог данка,
загрљен сунцем усред мраза –
један се дечак весело санка.

ПОГЛЕД

После свих дана снега и леда,
ево радости, сунце изгрева,
око мене лењинградска врева
и случајни сусрет два погледа.

Звезде се небом не разлише
из ледног погледа од таме.
Да л' с хладне стене се слише
рунолиста очи из осаме?

Доведен сам у искушење
од погледа тешког кô олово.
У срцу трепти усхићење,
кô пијани младих сам поново.

Зар није тај поглед пун вере
створио мушку племенитост,
на највише дигао све мере
да у њему осетиш духовност?

Ал' ја сам кô Шекспиров сонет,
у мени расте туга давна,
љубав сам учио напамет
и од повратака није саздана.

Зато се бојим ових очију,
а можда су љубав судбинска
и у њима се свеци крију,
ил' су само Батуова¹ војска.

ЈАБУКА

На напуштеном салашу сва скршена,
са црном и сасвим без лишћа главом
чува своје плодове јабука ко жена,
слабашном — још једино живом граном.

Прадеда је посадио ту дивну јабуку
прауници његови да сладе душе,
а они не воле салаш, већ града буку;
заборавили дом и стабло што се руше

Једном, грлиће туга јесени све нас
ма колико нам био леп земаљски пут.
Но, нек деца остану у земљи, ту је спас —
на стаблу да олиста и последњи прут.



¹ Бату је монголски војсковођа који је за пет година (1235-1240) освојио целу Русију, *Прим. прев.*

ОЛЕГ ЧАБАН

(1955)

САН

Уснио сам смело питам Бога:
– Зар не знаш шта је са светом,
Доброта и љубав свест су убога,
Док мржња дрско шета планетом?

Каин целом Земљом заповеда –
Убице и шљам витезима зове,
А свет гладан пун чемерног једа;
Зашто гледаш, не смириш ратове?

Погледај својим очима безданим,
Ти који си милионе живота живео;
Погледај и реци: – Знаш да бдим,
Ал' опет, исто бих и ја питао.

*Песме одабрао
и с руског препевао Анђелко Зблаћански*

